

PUBLISHED BY VIEW

၁၁၆

ညနေခင်းဟာ ခရမ်းပြာလေညှင်းနဲ့ အသက်ဝင်ခဲ့တယ်

အခန်း (၁)

တတိယအကြိမ်မြောက် ချထားလိုက်ရသည့်အခါ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်စတို့ သည် မျက်တောင်ကော့များ အထိ စိုစိုစွတ်စွတ်လေး ဖြစ်လာခဲ့၏။

ကိုကို နေနိုင်လိုက်တာ ဆိုသည့် နာကျင်သံလေးက နှလုံးသားမှာ ပဲ့တင်ထပ် မြည်ဟီးနေသည် ။

ဒါတောင်မှ ဒီအချိန် ပန်းရင့် ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုတာ သေချာမှာ ထားခဲ့သေးတာ ဘာမှ မှာ မထားခဲ့ဘဲ ကိုကိုကိုတွေ့ချင်ပြီဆို ပန်းရင့် ဘယ်လို ကြိုးစားရမှန်းမသိ။

ဖုန်းဆက်ဖို့ ကြိုးစားတာလည်း မရ။ တွေ့ဖို့ ဆိုတာ အဝေးကြီးဖြစ်သည် ။ ကိုကို ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ပန်းရင့် သိပါသည် ။

ကိုကို ဘယ်လောက် အလုပ်များ သလဲ ဆိုတာလည်း သိသည် ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျား မိန်းမ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အချစ်အတွက် အရာရာကို ပေးဆပ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ်ကြတဲ့ အထဲမှာ အချိန်ဟာ ပေးဆပ်စာရင်းထဲမှာ မပါနိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးကြီးနေခဲ့သလား။

ပန်းရင့် ဖုန်းချထားပြီးနေပေမယ့် လက်က မလွှတ်နိုင်သေးဘဲ ပြည့်တတ်လာသည့် မျက်ရည်တွေကိုပဲ အံကလေးကြိတ်၍ တားဆီးနေမိသည် ။

ကိုကိုနဲ့ ပတ်သက်လာတိုင်း ပန်းရင့် ရင်မောနေခဲ့ရတာ အစကတည်းက အခုချိန်အထိ။

‘ဘာလုပ်နေတာလဲ ဖုန်းပြန်ဆက်မှာ မို့လို့ စောင့်နေတာလား’

ပန်းရင့် ကိုယ်လေး မသိမသာ တောင့်မတ်သွားသည် ။

နာခေါင်းထဲမှာ ရင်းနှီးနေသည့် ပြင်သစ်နိုင်ငံထုတ် Channel No-5 ရေမွှေးနံ့က ပန်းရင့် နောက်မှာ ဘယ်သူရောက်နေပြီလဲဆိုတာကို စကားသံ မကြားဘဲနဲ့ တောင် သိနိုင်ပါသည် ။

ဒီရေမွှေးမျိုး မမ ကိုယ်ကပဲ ရတတ်တာပါ။

ပန်းရင့် ပန်းလေးတစ်ဖက်ပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်က ဖွဖွလေး တင်လာ၏။

‘ဒီဘက်ကို မလှည့်လိုက်နဲ့ ဦး ..ပန်းရင့်... ညီမလေး မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်တွေကို အရင် ပြန်သိမ်းဦး... မမက မျက်ရည်တွေကို မုန်းတယ်၊ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် မျက်ရည်ခံထိုးနေတဲ့ မိန်းမတွေကို နားလည်မပေးနိုင်ဘူး’

ကြားနေကျအတိုင်း မမလေသံက မာထန်နေသည် ။

ပန်းရင့် တယ်လီဖုန်းပေါ်က လက်ကို ဖွဖွလေး ပြန်ရုပ်ကာ မျက်ရည်တွေကို ပင်ပန်းကြီးစွာ သိမ်းဆည်းနေရသည် ။

အမြင်အာရုံဟာ ဝေဝါးနေရာကနေ ပြန်လည်ကြည်လင်လာသောအခါ မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေ မာန်ချိုး၍ ဆုတ်ပြန်သွားပြီဆိုတာ သေချာသွားသည် ။

ပန်းရင့် မမကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ မမက သူမကို ကျောခိုင်းကာ

စန္ဒရားခုံရှိရာကို လျှောက်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ပြည့်ဝန်းကြော့ရှင်းသည့် မမ၏ ကျောပြင်နောက်ပိုင်းကလေးကို
ငေးကြည့်၍ မျက်တောင်ဖျားမှ မျက်ရည်စတို့ ကို လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးများ နှင့် ကပျာကယာ သုတ်လိုက်မိပြန်သည်။ ။

စူးစူးရဲရဲ ကြည့်တတ်သည့် မမမျက်ဝန်းတွေရှေ့မှာ ပန်းရင့် အပြစ်မရှိဘဲနှင့်တောင် အနေကျို့ ခဲ့ရသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မမ မကြိုက်တာမှန်သမျှကို ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ပြီးမှ နောက်ကနေ အသာလေး လျှောက်လိုက်သွားမိ၏။

‘မမ... မအိပ်သေးဘူးလားဟင်’

ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်ပြီးမှ မှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်သော်လည်း မမ မျက်နှာ ဖျတ်ခနဲလှည့်လာသည်။ ။

‘ညီမလေးကကော စောသေးလို့ မအိပ်သေးတာလား’

ပန်းရင့် မမ မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ ။

သို့သော် စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကျဆုံးသွားခဲ့၏။

မျက်လွှာချထားလိုက်ရပေမယ့် မမ မျက်ဝန်းတွေ သူမ နှုတ်ခမ်းလွှာထက်မှာ စူးစိုက်ကျရောက်နေမှာ ပဲဆိုတာ သိနေသည်။ ။

ညဆယ်နာရီဆိုသော အချိန်သည် စိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုထဲမှ လုံးဝတိတ်ဆိတ်ကာ ညဉ့်၏ အသွင်ကို ဆောင်သည့်ကာလ။

တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံးမှာ မမရယ် ပန်းရင့်ရယ် အမွေထိန်းဆိုတာလည်း ဟုတ်၊ ဦးလေးလည်း ဖြစ်သော ဦးသီလရယ် သုံးယောက်သားရှိသည်။ ။

အောက်ထပ်မှာ ထမင်းချက် ၊ အဝတ်လျှော် လုပ်ကိုင်ပေးကြသည့်
ဒေါ်ဒေါ်မြတို့ သားအမိတို့ နေသည် ။ ခြံထဲမှာ တော့ ခြံစောင့် ဦးအော
နေ၏။

မမ နိုင်ငံခြားမှာ နေသည့် ရက်တွေဆိုလျှင် ပန်းရင့်က ဒေါ်ဒေါ်မြရဲ့
သမီး မြသီတာကို အခန်းထဲမှာ ခေါ်အိပ်ရသည် ။

မမ ပြန်ရောက်လာတာ တစ်ပတ်ပင် မပြည့်သေးပါ။

ကိုကိုနှင့် ပတ်သက်၍ အစကတည်းက မနှစ်သက်ခဲ့သည့် မမသည်
ခုချိန်ထိလည်း မကြည်ဖြူဘဲ ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။

ပန်းရင့်နဲ့ ကိုကို အခြေအနေကလည်း ဒီထက်တိုးတက်လာသည် မှ
မရှိဘဲ...

‘ညီမလေး ဖုန်းဆက်တာ သုံးခါရှိပြီမဟုတ်လား’

ပန်းရင့် ခေါင်းညိတ်တာကို မစောင့်ဘဲ မမက မျက်နှာလွှဲသွား၏။ ဘ
ယ်တုန်းကမှ ဆေးသား မတင်ခဲ့သော မမ၏ နီမြန်းသည့် နှုတ်ခမ်းပါး
လေးတွေက တစ်ဖက်သား ခံရခက်စေသော မဲ့ပြီးတစ်ရပ်ကိုလည်း ဖန်
ဆင်းတတ်သေးသည် ။

ထိုအချက်မှာ မမနဲ့ ကိုကိုတို့ တိုက်ဆိုင်စွာ တူညီနေပြန်သည် ။

မမက နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေပါးလျက် ပန်းဖူးငုံလေးကို စုစုထွေ
ထွေလေး ဖြစ်သည် ။

ကိုကိုကျတော့ အသားဖြူသော်လည်း နှုတ်ခမ်းရဲသည် မဟုတ်ဘဲ
ညိုပုပ်ပုပ်နှင့် ပြာတော့မယောင်ရှိသည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြူသောအသားပေါ်မှာ လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် ထူပြည့်၍

အမြဲတမ်းလိုလို ခပ်ပိပိ ပိတ်ထားတတ်သည့် နှုတ်ခမ်းများက တင်းနေသည် သာ...

မမလိုပဲ နှုတ်ခမ်းမဖွင့်ဘဲ မဲ့ပစ်တာမျိုး...

ကြာရှည်စွာပြီး၍ မှေးစင်းသော မျက်ဝန်းများ နှင့် ခပ်ထွေထွေ စောင်းကြည့်တတ်ပုံချင်းကလည်း အတူတူပဲဖြစ်သည်။ ။

ထို့ထက်ပို၍ တူညီသည် က တစ်ဖက်သားအပေါ် အရှုံးမပေးတတ်ခြင်း...

‘ကိုယ့်ကို ဘာပြောချင်တာလဲ ပန်းရင့် စကားပြောတတ်ရဲ့ သားနဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ စာရွက်ကြီးတစ်ရွက် ဖြန့်ခင်းပြီး ကိုယ့်ကို မဖတ်ခိုင်းပါနဲ့ ၊ သူများ ရဲ့ မျက်လုံးထဲကစာကို ကိုယ် မဖတ်တတ်ဘူး... ပန်းရင့်နဲ့ ကိုယ့်ကြားမှာ ပွင့်လင်းဖို့ တော့ လိုမယ်ထင်တယ်...’

ကိုကိုနဲ့ တွေ့တိုင်း ပန်းရင့်ပြောဖို့ ရင်နဲ့ အပြည့် ပါးစပ်ထဲမှာ တန်းစီခင်းကျသွားခဲ့သမျှ စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်သည်။ ။

ကိုကို ငြိုငြင်သွားမလားဆိုသည့် မဆုံးရှုံးလိုသော တွယ်တာမှုများ နှင့် ကိုကို မနှစ်သက်သော စကားလုံးတွေ မပါရအောင် ရွေးထုတ်ဖယ်ရှားရင်းနှင့်ပင် ... ပန်းရင့် ပြောမယ့် စကားတွေအတွက် အချိန်မပေးနိုင်သော ကိုကို၏ စိတ်မရှည်ငြူစူးခြင်းကို ထပ်ဆင့်တိုး၍ ရရှိခဲ့ပြန်သည်။ ။

ဟိုးအရင်ကတည်းက ကိုကို ကို ပန်းရင့်က စချစ်ခဲ့ရတာ...

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ခန့်စာရရှိပြီး ပထမဆုံးအလုပ်စဆင်းသည့်နေ့မှာ အလုပ်နောက်ကျခဲ့သည်။ ။

‘ပန်းရင့်ရယ်... ဒီတစ်နေ့တော့ ငါ့ကို လိုက်ပို့ပေးပါဟယ် .. ဒီနေ့မှ

အလုပ်စဆင်းတာ ဒီနေ့ နောက်ကျရင် ခန့်စာနဲ့ ပြတ်စာ တစ်ပြိုင်တည်း ကျလာမှာ သေချာတယ်၊ လုပ်ပါဟာ... လုပ်ပေးပါနော် ၊ ငါ နင့်ကျေးဇူး ကို မမေ့ပါဘူး’

အကူအညီတောင်းသူက ခင်သဇင်....

တက္ကသိုလ်မှာ ကတည်းက ပန်းရင့်တို့ အုပ်စုထဲမှာ သဇင်က အနွမ်း ပါးဆုံးဖြစ်သည် ။ ထိုသံယောဇဉ်ကလေးနဲ့ ပဲ သူမ အလုပ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီကို ပန်းရင့်ကိုယ်တိုင် ကားမောင်း၍ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည် ။

ကိုကိုကို ပန်းရင့် တွေ့ခဲ့သည် က ရိုးရိုးလေးဖြစ်သည် ။

ပန်းရင့် ဆန်းပြားစွာ ရင်ခုန်ခဲ့မိသည် က တစ်သက်လုံးမှာ ပထမဆုံး ဖြစ်၏။ ကိုကိုက အသားဖြူပါသည် ။

သို့သော် မျက်နှာပြင်မှာ တော့ စိမ်းမြဲမြဲညိုရိပ်သမ်းသည့် ပါးမြိုင်း မွေးနှင့် နှုတ်ခမ်းသားတို့ အပေါ်မှာ ရှိနေသော မွေးညင်းရာများက အသားဖြူတာကိုပင် ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

အလယ်ခွဲထားပေမယ့် ကုပ်ထောက်ဆံပင် ခပ်အုပ်အုပ်က နဖူးထက် မှာ မသေမသပ် ပြန့်ကျနေသည် ။

ရုပ်အင်္ကျီဆို ကိုကိုက အနီ သို့မဟုတ် အပြာနုရောင် ထိုနှစ်ရောင်ကို သာ စွဲမြဲစွာ ဝတ်တတ်ကာ ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကို ဘယ်တော့မှ ရင်စေ့၍ မဝတ်။

ဘယ်အချိန်ဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုကို ဘယ်မှာ ပဲတွေ့တွေ့ နက်ခံတိုင်နှင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ကျကျနန ဝတ်ထားတတ်သည် ဆိုကာ မမြင်ဘူးခဲ့ ပါ။

ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် ဘောင်းဘီအနက်သည် ကိုကိုနှင့်လည်း အလွ

န်လိုက်ဖက်၏။

ကိုကိုကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ မြင်လိုက်ရပြီး ပန်းရင့် စွဲလမ်းသွားသည် ။

သဇံကို အချိန်အားတိုင်း သွားပို့ သွားကြို လုပ်ခဲ့သည် ။

ဆယ်ခါလောက်သွားမှ တစ်ခါလောက်သာ တွေ့ခွင့်ရသည် လေးကို မက်မောစွာ ကြိုးစားခဲ့ရတာ ပန်းရင့်ပဲ ဖြစ်သည် ။ နောက်တော့ ဖုန်းတွေခဏ ခဏ ဆက်...

ပန်းရင့် ရှက်ရမှန်းမသိအောင် ကြိုးစားနေသော်လည်း ကိုကိုက တွေ့ချင်သည် ဟု ပြောလာတော့ ဖုန်းကိုင်၍ စွေခနဲပင် ထခုန်လိုက်မိသည် ။

‘ပန်းရင့်ရောင် ဟုတ်လား... အင်း ပန်းရင့်ရောင်၊ မင်းဖုန်း ခဏ ခဏ ဆက်နေတာ ကိုယ်အရမ်းကို ထိခိုက်နေပြီကွ အဲဒီကိစ္စ မင်းနဲ့ ကိုယ် ရှင်းမှ ဖြစ်မယ်... မင်းကိုလည်း ကိုယ်တွေ့ဖူးချင်တယ် ဆိုပါတော့ မင်း ချိန်းရင် ကိုယ်ဘယ်ကိုလာရမလဲ...’

အဲဒီတုန်းကများ ပန်းရင့် ရင်တွေခုန်နေလိုက်တာ စကားပင်ပြောလို့ မရ။

‘ကိုယ့်ကို ဖုန်းသရဲလုပ်နေတာ မင်းလား...’

‘အင်း’တစ်လုံးကို ဘယ်လိုဖြေလိုက်မိမှန်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် မသိ။

ထိုစဉ်က ကိုကို ပြုံးလိုက်တာ အထက်စီးဆန်ဆန်ပဲဖြစ်မှာ ပါ။

ပန်းရင့် ခြေတွေလက်တွေ တုန်နေအောင် ရှက်နေတာ ကိုကိုမြင်မှာ

ပဲဆိုတော့ အထင်တကြီး ဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်တာက သေချာသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ပြောခဲ့သည်

‘မင်းပုံစံကို ကြည့်တော့လည်း ကိုယ်ထင်ခဲ့တာကို တောင်းပန်ရ တော့မလို ဖြစ်နေပြီ’

ကိုကို ဘယ်လိုများ ထင်ခဲ့ပါလိမ့်။

‘မင်းရဲ့ ရိုးသားမှုလေးကို ကိုယ်ချစ်တယ်’တဲ့

‘ကိုယ့်ကို မင်းချစ်လား’ဟု မေးတော့ ပန်းရင့် ချက်ချင်းပဲ ခေါင်းညှိ တ်လိုက်မိတာ လွန်သလား။

ကိုယ့်ကို အရောဝင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကိုက ချစ်လို့ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား။ ပန်းရင့် ဝန်ခံလိုက်တာကို ကိုကို နားလည်မှာ ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ထိ ပန်းရင့်ကို ကိုကို နေရာမပေးခဲ့သေးပါ။ ချစ်သူဘဝ ဆိုတာလည်း ဘာမှန်း မသိသေး။

ပန်းရင့်အတွက် အချိန်ပေး၍ ကိုကို တယုတယ မြတ်နိုးပြခဲ့တာလည်း ဘာမှ မရှိ။ ပန်းရင့် ချိန်းသည့်နေရာကို ရောက်လာတာတောင် ကိုကိုက ပြောသေးသည်။ ။

‘မင်းကို တန်ဖိုးထားလို့ ဒီလောက်ထိ အချိန်ပေးခဲ့တာ တကယ်ဆို ကိုယ့်မှာ အားလပ်ချိန် လုံးဝမရှိဘူး... မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီ ထောင်ဖို့ ကိစ္စအတွက် ကိုယ်ပဲ ဦးဆောင်နေရတာ၊ အဲဒီကိစ္စမပြီးမချင်း ကိုယ်မအားဘူး....’

‘အားရင်ကော...ကိုကို’လို့ မေးတော့...

“ကိုယ့်ရဲ့ အချိန်တွေအားလုံး မင်းအတွက် ဖြစ်လာမှာ ပေါ့....”တဲ့ ။

ကိုကိုပြောသမျှအားလုံး ပေးသမျှလေးနဲ့ပဲ ပန်းရင့် ကျေနပ်ခဲ့ခြင်းသည် ကိုကိုဟာ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့ မရှိတဲ့ သူ၊ ပန်းရင့်ကလွဲပြီး ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ပန်းရင့်လောက် အရေးတယူ မရှိခဲ့သေးဘူးဆိုတဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေကြောင့်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ်..

ပန်းရင့် ရင်ထဲမှာ ကြာတော့လည်း ...

နာရီသံတချက်ချက်က ပန်းရင့်နဲ့ မမရဲ့ ကြားမှာ ကမ္ဘာခြားနေသလို ရှိ၏။

နောက်ဆုံးကျမှ မမက တိတ်ဆိတ်မှုကို သည်းမခံနိုင်တော့သလို ပန်းရင့်ဘက်ကို ပြန်လှည့်လာကာ...

“ကျောင်းပြီးပြီဆိုတာနဲ့ ရည်းစားထားလိုက်တာကိုက ညီမလေးမှားတာ၊ ပိုပြီးမှားတာက သိပ်နူးညံ့လွန်းတဲ့ ညီမလေးလို မိန်းမမျိုးက ဒီလို ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ယောက်ျားမျိုးနဲ့ မဖြစ်ဘူး....”

“ကိုကိုက မကြမ်းတမ်းပါဘူး မမရယ်၊ မနူးညံ့တာပါ သူ ပန်းရင့်ကို ချစ်တယ်... ပန်းရင့်က သူ့ရဲ့ အချစ်ဦး...”

“အဲဒါကို ဘာသက်သေနဲ့ ညီမလေးက သေချာနေတာလဲ”

“သူ့လို ထင်ပေါ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ ဘာပဲလုပ်လုပ် သိုသိပ်သိပ် လုပ်လို့ မရပါဘူး... အချစ်ကို ကိုးကွယ်တတ်ကြတဲ့ ယောက်ျားတွေသာ တိတိတာတာ ချွေတတ်ကြတာ ကိုကိုက....”

“ဒါဆို အချစ်ကို မကိုးကွယ်တဲ့ သူပေါ့...”

မမ ဖျတ်ခနဲ ကောက်မေးတော့ ပန်းရင့် မဖြေနိုင်။ ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်

က ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ ။ ပန်းရင့် ဝမ်းသာအားရလေး လှည့်ထွက်မည် အပြု မမက ပန်းရင့်လက်ကလေးကို ဆွဲထားလိုက်သည်။ ။

“ညီမလေး မကိုင်နဲ့ တော့....”

ပြော၍ မမက ခပ်ဆတ်ဆတ် လျှောက်သွားကာ ကောက်ကိုင်လိုက် ၏။

“ဟဲလို...”

“.....”

တစ်ဘက်ကအသံကို နားထောင်ပြီး မမက ပန်းရင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ကိုကိုဆီကမှန်း သိလိုက်၍ ပန်းရင့် အနားသို့ သွက်သွက်လေး ပြေးသွားမိ၏။

သို့သော်...

“ဆောရီး... သူ အိပ်နေပြီ”

မမက ဂွပ်ခနဲ ချပစ်လိုက်သည်။ ။

ပန်းရင့် မျက်နှာလေး ညိုမှောင်သွားတာကို မြင်တော့ မမက မျက်နှာနည်းနည်း ဖျော့ကျသွားသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ခဏသာဖြစ်ပြီး တင်းမာမှုတွေ ပြန်၍ ပေါ်လာသည်။ ။

“ဒီလောက်တော့ ပြန်ပေးသင့်တာပေါ့၊ ပန်းရင့်ရယ်.. ညီမလေး သုံးခါတောင် ခေါ်ထားရတာ သူ နည်းနည်းလေးတော့ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသင့်တာပေါ့.. ဒီမှာ ညီမလေး လူဆိုတာ ခက်ခဲတာကိုမှ တန်ဖိုးထားတာ..... ခရေပင်အောက်ကို လျှောက်လာတဲ့ သူကိုကြည့်... ခရေပန်းနဲ့လေးတွေ လှိုင်နေတာပဲဆိုပြီး မြေပြင်ကို ပြူးပြပြီး ကြည့်နေ

တဲ့ သူရှိလား။ အပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီး ရှူရှိုက်ကြရတာ ပန်းချင်းတူ လျက်နဲ့ ခရေနဲ့ သဇင် တန်ဖိုးချင်း မတူတာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ ဆိုတာ ညီမ လေး သိမှာ ပါ”

ရိုးအီနေသည့် ဆုံးမစကားတွေပါပဲ... ဒါပေမဲ့ ပန်းရင့် ရင်ထဲမှာ လက်နက်ဆန်းများ အဖြစ် နာကျင်စွာခံစားနေရသည် ။

အကာအကွယ်မဲ့စွာ ပစ်စိုက်လာသည့် စကားလက်နက်တွေအပေါ် တုံ့ပြန်ပစ်ခတ်စရာ ဘာလက်နက်မှ မရှိ။

မမ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ အကြောင်းတွေရှိလာလျှင် ပန်းရင့် မမကို လွမ်း၍ ငိုရမြပါ။ ပြန်ရောက်လာလျှင်လည်း ဝမ်းသာပါသည် ။

သို့သော် မမနှင့် ကိုကိုကြားက တူညီစွာ တိုက်ဆိုင်နေကြသည့် တင်းမာမှုတွေကြောင့် ပန်းရင့် စိတ်ညစ်ရတာတွေလည်း ပြောမပြတ်တတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ အစကတည်းက အမေလို အစ်မလိုမို့ ကိုကိုနဲ့ ပန်းရင့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာတော့ မမကို ဖွင့်ပြောခဲ့သည် ။

ကိုကိုလိုလူနှင့် ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွား၍ ဖြစ်၏။ မမ သဘောကျသွားမှာ ပဲ ဟု လည်း ထင်သည် ။

မမက သဘောကျပုံမရှိပေမယ့် မတားဆီးခဲ့ပါ။

“အရည်အချင်းကတော့ မဆိုးပါဘူး... ချစ်သူဆိုပေမယ့် သူ့ဘက်က ရော ညီမလေးအနေနဲ့ ရော ရည်းစားအပျော်ထားရမယ့် အရွယ်တွေ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သိမှာ ပါ။ ရာသက်ပန် တွဲကြဖို့ အဓိကက စိတ်ဓာတ်ပဲ” ဟု ပြောခဲ့သည် ။

ဒီတုန်းက ကိုကိုကို မမက မမြင်ဖူးပဲ ခန့်မှန်းရုံသာ။

တစ်ခု ကျေးဇူးတင်ရမည်မှာ ညီမလေးချစ်သူကို မမဆီ ခေါ်ခဲ့ပါလား

ဟု မပြောခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

ကိုကိုကို ပန်းရင့် ဒီလောက်ထိပိုင်တာ မမ သိ၍ တော့ မဟုတ်ပါ။

“ကဲ... သွားအိပ်တော့ ညီမလေး အိပ်ရာထဲမှာ ငိုမနေနဲ့ ဦး... ဒီယော ကျားအတွက်နဲ့ ညီမလေး ခုကတည်းက ပေးဆပ်နေရတာ မျက်ရည် တွေကိုသာ ဒေါ်လာနဲ့ ပေးဝယ်နေရရင် မမ မွဲပြီ”

ပြီးရုံလေးပြီး၍ မမက ပန်းရင့်နဖူးလေးကို ငုံနမ်းသည်။ ။

ထို့နောက် နားရွက်အောက် ကုပ်ကုပ်ပျော့ပျော့လေး ရှိနေသည့် ဆံနွယ်လေးကို တယုတယ သပ်တင်ပေး၍ ...

“ညီမလေးက သိပ်ကို နူးညံ့ပြီး ချစ်စရာကောင်းတယ် ... ညီမလေး ကို မြင်တာနဲ့ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ မိန်းမလေးကို ဘယ်ယောက်ျားက မချစ်ဘဲ နေမှာ လဲ သိပ်မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကွယ်... တစ်နေ့ ကျရင် သူ ညီမလေးရှေ့မှာ ဒူးထောက်လာမှာ ပါ... ဒါသဘာဝပဲ... အစဉ်လာကိုက ယောက်ျားကြိုက်တော့ ဆိုက်ဆိုက်လာတဲ့ ”

ဒါကျတော့ အစဉ်အလာတဲ့ လား...

“ရှေးရိုးအစဉ်အလာရှိခဲ့တဲ့ အတိုင်း မမသာ မိန်းကလေးပီပီ အိမ်ထဲမှာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ မနေခဲ့ရင် ညီမလေးနဲ့ မမရဲ့ ဘဝ အခုလို ဆက်လက်ရပ်တည်နေနိုင်မှားလား...”

“ကြက်မ တွန်လို့ မိုးမလင်းတာက ဟိုဘက်ခေတ်ထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ ဒီခေတ်ထဲမှာ ကြက်တွန်သံနဲ့ မိုးလင်းဖို့ မှ မလိုဘဲ... လက်က နာရီကို ပြုပြင် ငုံ့ကြည့်ဖို့ တောင်မလိုဘူး... အိပ်ရာက မနီးခင် သံစုံမြည်နေကြတဲ့ နာရီအမျိုးအစားတွေမှ အများကြီး”

“ခေတ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ တကယ်တော့ ပြောင်းလဲမှုပဲ... ပြောင်းလဲ

လာတာတွေကို လက်မခံဘဲ သဘာဝတရားနဲ့ တုပ်ချည်ထားရင် သွားပြီ
...”

မမ လက်ကိုင်ထားတဲ့ အဆိုတွေက အမျိုးမျိုးရှိပေမယ့် အားလုံးဟာ
သက်ရောက်ပုံချင်းတော့ အတူတူပဲ ဖြစ်၏။

ပန်းရင့်ကိုကျမှ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ကန့်သတ်ထားသည်
။ ကိုကိုဟာ မမထင်သလို မိန်းမတစ်ယောက်အောက်မှာ ပြားပြားဝပ် ခူး
ထောက်လာမည့် ယောက်ျားမျိုးလား....။

★

အခန်း (၂)

“ကိုယ် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးလဲဆိုတာ မင်းသိရင် ဒါကို နားလည်ဖို့ ကောင်းတယ် ပန်းရင့်...”

“ချိန်းထားတာက မှန်တယ်၊ မင်းနဲ့ ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ကို ဖုန်းနားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့် နေရအောင် ကိုယ်က ရည်းစားထားခြင်း အလုပ်တစ်ခုနဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို စုဆောင်းနေတဲ့ ကောင်မှ မဟုတ်တာ....”

“ မဟုတ်ဘူး ပန်းရင့် ပြောချင်တာက ကိုကိုဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို တော့ ပန်းရင့် ရသင့်တာပေါ့... ဟန်းဖုန်းဆိုရင် ကိုကိုနားမှာ အမြဲရှိနေတာပဲ.. ဒီမှာ ကိုကို ပန်းရင့်က ကိုကိုအသံကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကြားနေရရင် ကျေနပ်မယ့်သူပါ...”

“ကျွတ်..”

ကိုကို ကျွတ်ခနဲအသံနှင့် မျက်လုံးအစုံမှ တစ်ဖက်လှည့်ပစ်သည့်ပုံစံသည် ပန်းရင့်ကို စကားပြောရမှာ စိတ်ပျက်ကုန်ခန်းသွားသည့် အသွင်မျိုး ပြီးမှ ပန်းရင့် ထိုင်နေသည့် ခုံတန်းလေး၏ ကျောမှိုကို လက်တစ်ဖက် ထောက်ရပ်ကာ..

“အဲဒါ မင်း ကိုယ့်ကို နားမလည်တာ... မင်းနဲ့ ကိုယ် တစ်နေ့ လက်ထပ်ကြဖို့ အထိ ရည်ရွယ်ပြီးသား .. နောင်တစ်ချိန်မှာ မင်း ဒီထက်မက

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တွေ ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး လား.. ဘာအရေးကြီးဆုံးလဲဆိုတာကို မှန်မှန်ကန်ကန် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ်တတ်ဖို့ တော့ လိုလိမ့်မယ် ပန်းရင့်... ကိုယ် ကြိုးစားနေတာဟာ အနာဂတ်အတွက်ဆိုရင် မင်းအတွက်လည်း ပါတယ်”

ပန်းရင့် ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပါ။

ကန်ရေပြင်က ငြိမ်သက်နေသော်လည်း လေပြည်နုနုကတော့ သော့သော့ကလေး တိုးဝှေ့နေသည် ။

ကိုကိုက အတန်ကြာမှ ပင့်သက်တစ်ရှိုက်နှင့်အတူ ပန်းရင့်အနားမှာ ထိုင်ချလိုက်သည် ။

ကိုကိုထံမှ မွေးပျံ့သော ရေမွှေးအနံ့ကလည်း မမ နှစ်သက်စွာ သုံးတတ်သော ရေမွှေးနံ့ပဲ ဖြစ်နေပြန်၏။

ပန်းရင့်ကိုကိုက ပန်းရင့်လက်ဖဝါးလေးကို ဖွဖွရွရွလေး ဆုပ်ယူလိုက်ပြီး....

“နောက်ဆိုရင် ကိုယ်အားတာနဲ့ ဖုန်းဆက်မယ်... ပန်းရင့် မဆက်နဲ့ တော့နော်.. ထ... ပြန်ရအောင်.. ကိုယ် မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ချိန်းထားတာရှိသေးလို့ ”

ဒါပါပဲ...

ပန်းရင့်က ချိန်းရင် ကိုကိုကလာသည် ။ ကိုကိုကပဲ ပြန်ဖို့ အရင် ထတတ်၏။ ချစ်သူရယ်လို့ အနမ်းလေးတစ်ပွင့်လောက်မှ ကိုကို မပေးခဲ့ဘူးသေး။

ကိုကိုက ပန်းရင့်လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကန်တော်ကြီးရေပြင်မှာ လှပစွာ ရှိနေသည့် တံတားလေးကို ဖြတ်လျှော

က်ခဲ့သည် ။

ကားနားရောက်တော့ ပန်းရင့်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်ပေးပြီး သေချာပြန်ပိတ်ပေးသည် ။ ပြီးမှ ပန်းရင့်ဘေးမှာ ကိုယ်ကိုကိုင်း၍ ငဲ့ကြည့်သည် ။

“ပန်းရင့် ဝင်စရာရှိသေးလား၊ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်နော်”

စိတ်မချသလို မှာ တာလေးတော့ ရင်ခုန်စရာပါ... သို့သော် ပန်းရင့်ခေါင်းညိတ်တာ ခေါင်းခါတာ ဂရုစိုက်ကြည့်မနေတော့ဘဲ၊ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြီး သူ့ကားထဲရောက်သွားတတ်တာ ရင်နာစရာ ဖြစ်ရပြန်သည် ။

မမသိလျှင် မဲ့ရွဲနေမည်လား... မချစ်နဲ့ တော့လို့ များ တားမည်လား။ ပန်းရင့်ကတော့ ကိုကို့ကိုပဲ ချစ်သည် ။

★

အခန်း (၃)

ဧည့်ခန်းထဲမှာ မမနဲ့ လေးလေး စကားတွေ ပြောနေကြသဖြင့် လှေခါးအဆုံးထိ ဆင်း လာပြီးမှ ပန်းရင့်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားသည်။ ။

ဘေးတစ်စောင်းထိုင်နေသည့်မမက ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ မမ ပြန်လှည့်သွားမှ ပန်းရင့်ခြေလှမ်းတွေ ဆက်လက်လှမ်း၍ ခြံထဲ ဆင်း လာခဲ့သည်။ ။

ဒီတော့မှ ဦးသီလက ပန်းရင့်ကို မြင်သွားပြီး...

“ဒီကိစ္စကို ကလေးက ကျေနပ်ပါ့မလား သမီးရယ်...၊ သူ့ချစ်သူဆိုတဲ့ သူငယ်လေးကလည်း သေးသေးနုနုလေးမှ မဟုတ်တာ သမီး သူ့ကို အချိန်ပေးပြီး....”

ဦးသီလ စကားမဆုံးခင် ရိပ် က ခေါင်းခါပစ်လိုက်သည်။ ။

“အချိန်ဘယ်လောက်ယူယူ မိန့်ခွန်းဆိုတဲ့ ယောက်ျားဟာ မိန်းက လေးတိုင်း အားကိုးထိုက်တဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတွေ ပြည့်နှက်နေမှာ ပဲ၊ သမီးရှင်တိုင်း ခေါင်းခါချင်စရာ မရှိတဲ့ ယောက်ျား မိန်းကလေးတွေ ပစ်ခတ်အထင်ကြီး စွဲလမ်းလောက်အောင် ရုပ်ရည်ရှိတယ်... ဒါပေမဲ့ ညီ မလေးနဲ့ လုံးဝမထိုက်တန်ဘူးလို့ ရိပ် သတ်မှတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲ သမီး...”

“ညီမလေးက သူနဲ့ မထိုက်တန်လောက်အောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်

... သန့်စင်နေတယ်... စွဲလမ်းတတ် အရှုံးပေးတတ်တယ်။ သူ့လို အမြဲတမ်း အနိုင်ရနေတဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အတ္တတွေအပြည့်နဲ့ လူဟာ ညီမလေးနဲ့ တန်သလား... လေးလေး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ... ညီမလေးအတွက် ရိပ် အခြေအနေ မပျက်အောင် ကြိုးစားခဲ့တယ်... မိဘအမွေကို မပျောက်မပျက်စေဘဲ ဒီလို တိုးတက်လာအောင် ယောက်ျားတွေရဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ အမိ ပြိုင်ဆိုင်ကြိုးစားခဲ့တာ ချမ်းသာချင်လို့ မဟုတ်ဘူး ... အားလုံးဟာ ညီမလေး စိတ်ချမ်းသာဖို့ တစ်ခုတည်း”

ဦးသီလ သက်ပြင်းချ၍ ဆိုဖာကို ခပ်လျော့လျော့ မှီလိုက်သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီမိန်းကလေး ကြိုးစားခဲ့တာတွေဟာ ဘယ်လိုမှ မချိုးကျူးဘဲ မနေနိုင်အောင် ထူးချွန်အောင်မြင်ခဲ့သည်။

လက်လှမ်းမီသမျှ ဘယ်နိုင်ငံပဲဖြစ်ဖြစ် စီးပွားရေးဈေးကွက် လေ့လာနိုင်ဖို့ မကြာခဏ ခရီးထွက်သည်။

ကုမ္ပဏီအလုပ် လုပ်လာတော့လည်း Marketing သင်တန်းတွေ တက်သည်။ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်နေရင်း အရောင်းနဲ့ဈေးကွက်မန်နေဂျာ သင်တန်းတက်ခဲ့သေးသည်။

ဘဝကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်မားလာအောင် တက်လှမ်းနေဆဲ ‘မဟူရာရိပ်’ဆိုသော နာမည်ကလေးကလည်း ပေါ်လွင်လာခဲ့သည်။

အခုချိန်ထိ Senior Marketing Manager ဖြစ်ဖို့ ကို ကြိုးစားနေဆဲဖြစ်သည်။

သူမနိုင်ငံခြားနဲ့ အိမ်ကို လူးလာခေါက်တုံ့သွားလာနေဆဲ၊ ညီမအတွက် အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေးကိစ္စတို့ ကိုလည်း ထောင့်စေချင်သည့် မိန်းကလေး...

“ဒေါက်တာသဲမောင်က ဟိုတုန်းကတည်းက ခြံချင်းကပ်နေသွားကြတာ ညီမလေးကို အလိုလိုက်တယ်၊ ယုယတယ် ၊ အသက်ချင်းလည်း မတူဘူး...ရွယ်တူမဟုတ်ပေမယ့် ညီမလေး အဖော်မရှိတော့ အတူဆော့ပေးတဲ့ အထိ အလိုလိုက်ခဲ့တော့...”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်ဆိုတာ ခက်တယ်သမီးရယ်...”

“အချစ်ကို ဋီကာဖွင့်ဖို့ ရိပ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး လေးလေး... ညီမလေးကို မိန့်ခွန်းဆိုတဲ့ လူ တစ်သက်လုံး အနိုင်ယူသွားမှာ ကို ရိပ် ဘယ်လိုမှ မကြည်ဖြူနိုင်ဘူး...”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် သမီးရဲ့ ...သမီးလည်း အပြောင်းအလဲကို လက်ခံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ...လွတ်လပ်နေတုန်းက တစ်မျိုး၊ သူတို့ လက်ထပ်ပြီးသွားကြရင်တော့ ကြင်ကြင်နာနာ ဖြစ်မသွားဘူးလို့ ပြောနိုင်ဦးမှာ လား... လေးလေး သဘောကတော့ ပန်းရင့် လူရွေးမမှားဘူးလို့ ထင်တယ်”

ဦးသီလ ဘယ်လိုပြောပြော ရိပ် လက်မခံနိုင်ပါ။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှိနေသည့် စာရင်းဖိုင်အထပ်ကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဆွဲလှန်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာနေသည် ။

စိတ်လှုပ်ရှား၍ လက်က ပါနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဦးသီလ ပြောတာကို နားထဲမှာ ကန့်သတ်စည်းခြား၍ ခဏဖယ်ထားတာမျိုး ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဖိုင်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့မှ ဆွဲယူကာ ဖိုင်ကို ပြန်ပိတ်၏။ ထိုဖိုင်ကို အပေါ်ဆုံးမှ ပြောင်းတင်လိုက်ပြီး...

“လေးလေး ပြောတဲ့ အပြောင်းအလဲက ပြုပြင်ဖျောက်ဖျက်လို့ မရတဲ့ ဘဝအနေနဲ့ ထိုးကျွေးပြီး စမ်းသပ်ရမှာ ရိပ် အဲဒီလောက်ထိ မမိုက်ချင်

ဘူး...”

ဦးနှောက်နဲ့ နားကို သတ်သတ်စီ တာဝန်ခွဲကာ လုပ်စရာရှိတာကိုလည်း လုပ်နေပြီး နားထောင်ရင်း ဆုံးဖြတ်သင့်တာကိုလည်း ခေါင်းထဲထည့်နိုင်သည်။ ။

အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်တတ်သည့် မဟူရာရိပ် ဆိုသော မိန်းကလေးကို ဦးသီလ ငေးကြည့်မိသည်။ ။

ထို့နောက်မှ ခေါင်းကို ခပ်ငေးငေးလေး ငြိမ့်လိုက်ကာ...

“အေးလေ... အမြဲတမ်းပဲ သမီး ဦးဆောင်လာခဲ့တာပါ... လေးလေး သဘောကတော့ သမီး ချင့်ချိန်လို့ ရအောင် ထောက်ပြ အကြံပေးရုံပဲ တတ်နိုင်တာ... သမီးတို့ အချင်းချင်း အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ လေးလေး ကတော့ ပန်းရင့်လေး စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ ကလေးက သိပ်စိတ်ပျော့တာ”

“အဲဒါကို ရိပ် အဓိက ထားတာပဲ.... ဒီလိုလူမျိုး လက်ထဲမှာ ဆိုရင် ညီမလေး ရောဂါ တစ်ခုခုရပြီး သက်ဆိုးရှည်မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ပြောပါဦး... ဒီလူငယ်က ဘယ်လိုလူစားလဲ”

ရိပ်က ဦးသီလကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ ။

ဦးသီလက ရိပ်၏ မျက်ဝန်းတွေကို နားလည်ကာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“မိန့်ခွန်းဆိုတဲ့ လူကို လေးလေးသိတယ်လေ... မသိတဲ့ လူမှ မရှိဘဲ ဒါပေမဲ့ မိန့်ခွန်းဟာ ပန်းရင့်အတွက် ဘယ်လိုလူဖြစ်မလဲဆိုတာကိုတော့ သမီးက ခန့်မှန်းမိနေပြီးသား ဖြစ်နိုင်လို့ အဲဒါကို မေးတာ”

ရိပ်က ဦးသီလကို စေ့စေ့ကြည့်နေဆဲမှ

“ပန်းရင့်အတွက် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲဆိုတာ ပန်းရင့်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ ဂဃနဏ သိရမှာ ... ရိပ် အဲဒါတွေ မလိုချင်ဘူး... လောလောဆယ် သူနဲ့ ညီမလေးရဲ့ အနေအထားနဲ့ သူ့အယူအဆ အဲဒါနဲ့ တင် ဆုံးဖြတ်လို့ ရပြီ ဒေါက်တာသဲမောင်တို့ စေ့စပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံမယ် ဆိုတာလည်း သူနဲ့ ပြတ်စေ့ချင်လို့ ပဲ...”

ဦးသီလ ရင်ထဲမှာ ပြောစရာတွေ ကျန်နေသေးသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ ပြောဖို့ လည်း စိတ်မကူးတော့ပါ။

စကားလမ်းကြောင်းပြောဖို့ သာ စိတ်ကူးလိုက်မိ၍ ...

“သမီး...ဒီတစ်ခါ အိမ်မှာ ကြာကြာနားမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် နှစ်နှစ်လောက်တော့ ကြာမယ်ထင်တာပဲ ဒီကြားထဲမှာ အခွင့်အရေးရရင် ရသလို ရိပ်ကတော့ ကုမ္ပဏီနဲ့ မသက်ဆိုင်လည်း ခရီး ထွက်နေဦးမှာ ပဲ၊ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပေါ့ ဒါကြောင့် ညီမလေးကို စိတ်ချချင်တာ...”

ဦးသီလက ဖြူသည် ဆိုတာတွေထက် ဆင်စွယ်နှစ်လို ဖြူဝင်းအိစက် နေသည့် အသားရောင်မျိုးနှင့် အရောင်မခြယ်ဘဲ လှနေသော ရိပ်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။ ။

“အင်း...ညီမအတွက် ပူပင်နေရင်း လူကြီးလေးလုပ်နေတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မေ့နေဦးမယ်နော်... သမီး...သမီးလည်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အရွယ် ရောက်နေပြီ အခုအရွယ်ဟာ မနုမရင့် ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်တဲ့ အရွယ် အစစအရာရာ အသင့်တော်ဆုံးအချိန်ပဲ .. လေးလေးကတော့ ကြီးတဲ့ သူကို အရင်အိမ်ထောင်ပြုစေချင်တာ”

“အို... မဟုတ်တာ လေးလေးကလည်း ...”

ဖိုင် အထပ်လိုက်ကို ကိုင်၍ ဖျတ်ခနဲထရပ်ရင်း ရိပ်က မျက်ခုံးတွေကို မလိုလားစွာ စုတွန့်ပြီး ပြောသည်။ ။

ထို့နောက် နေရာမှ ထသွား၍ နံရံကပ်ဗီရိုကို ဖွင့်ကာ ဖိုင်တွေကို ပြန် ထည့်ရင်း...

“ဒီအချိန် ဒီအရွယ်မှာ ဘာလုပ်ရမယ် ဘာကိုင်ရမယ်ဆိုတာတွေကို မစိုးမိုးသင့်တော့ဘူး... ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ဦးနှောက်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဦးနှောက်က စီးပွားရေးကိုပဲ အာရုံစိုက် စုစည်းနေချင်ရင် စီးပွားရေးကိုပဲ လုပ်ရမှာ ပဲ၊ စူးစိုက်မှုရှိမှ အောင်မြင်မှာ ။ စီးပွားရေးကိုမှ ဝါသနာမပါဘဲ ရည်းစားထားဖို့ ၊ လင်ယူ မယားယူဖို့ သက်သက်ကြိုးပမ်းနေတဲ့ သူကတော့ ယူပေါ့.... တချို့ဆို အချိန်ဟုတ် ဟုတ်မဟုတ် ၊ အရွယ်ရောက်ရောက် မရောက်ရောက် ယူနေကြတာပဲ...”

ရိပ်က ဗီရိုကို အသံမြည်အောင် ပိတ်ပစ် သော့ခတ်ပြီးမှ ဒီဘက် ပြန် လှည့်လာသည်။ ။

“ကိုယ် ဝါသနာပါတာ စူးစိုက်ချင်တာတွေကို စူးစိုက်လုပ်ကိုင်နေတုန်း အချိန်ဆိုတာကြီးက ခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်လို့ ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားသမျှ ၊ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသမျှ အားလုံးကို ပစ်ချပြီး လင်တွေ၊ မယားတွေပြေးယူ နောက်ထပ်တိုးပွားလာတာတွေနဲ့ စိတ်ညစ်ညူးစရာ မနိုင်မနင်းတွေဖြစ် ၊ သူက မကျေနပ် ၊ ကိုယ်က မကျေနပ်၊ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မြင်တိုင်း ဖနောင့်နဲ့ ထပေါက်ချင်စိတ်တွေဖြစ်၊ နောက်တော့ ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ...”

“သမီးရယ်...”

ဦးသီလ အသံထွက်အောင် ရယ်ကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

“အချစ်မပါပဲတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရယ်..ကိုယ် သဘောကျ တာလေးတွေ့ရင် ဆုံးဖြတ်သင့်တာကို ပြောတာပါ...”

“စိတ်က အဲဒီဘက်ကို အားပါနေရင် ဒါမျိုးက တိုက်တွန်းဖို့ မလိုပါ ဘူး...”

“သူ့အလိုလို ဖြစ်လာရင်လည်း ဖြတ်ဖို့ ခက်တယ် သမီး... အဲဒါကို သမီး မမေ့ဖို့ တော့ လိုတယ်... ပန်းရင့်တို့ ကိစ္စမှာ သမီး ဂရုစိုက်ကိုင်တွယ်မှ ဖြစ်မယ်... အထူးသဖြင့် မျှသိပ်ခံစားတတ်ကြတဲ့ လူတွေကို ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရတယ်... ပွင့်လင်းတဲ့ လူတွေကို အကဲခတ်ရလွယ်တယ်... သူတို့ ကို အကဲခတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကလေးကို သမီး အရင် ဆွေးနွေးဖို့ လေးလေး ပြောချင်တယ်...”

ရိပ်က တွေ့ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီးမှ ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့...ရိပ် အဲဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားပါတယ်...”

ဦးသီလ သိနေပါသည်။ ။

ပန်းရင့်ဟာ မိန့်ခွန်းအပေါ် မည်မျှအထိ မေတ္တာသက်ဝင်နေခဲ့သလဲ ဆိုတာ အိမ်ပေါ် အမြဲနေခဲ့ရသည့်သူက ပိုသိပါ၏။

သို့သော် အကဲခတ်တာကျတော့ ရိပ်ကို သူ လိုက်မမီခဲ့ပါ။ ဘယ်သူကမှ စကားမစသေးပါဘဲ အလွန်ရိုးစင်းသည့် ကလေးသာသာ ပုံစံလေးနှင့် ပန်းရင့်ကို စင်ကာပူက ပြန်ရောက်ပြီး ပထမဆုံး အခေါက်မှာ ပဲ...

“ညီမလေးမှာ ချစ်သူရှိနေပြီ မဟုတ်လား...”ဟု ဒက်ခနဲ မေးနိုင်ခဲ့သည့်သူ... အိမ်မှာ တစ်ညပဲ အိပ်ရသေးသည့်သူက မေးချလိုက်တော့ သည်တုန်းက ဦးသီလ ဘာမှ မသိသေးသည် မို့ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်

သွားခဲ့မိသည်။ ။

ကလေးသာသာ နွဲ့ဆိုးဆိုးနေဆဲ ကိုယ့်ညီမလေးကို မေးချလိုက်တာ များ သတိပေးသလို ဖြစ်သွားခဲ့ရင် မခက်ဘူးလားဟု စိုးရိမ်မိသေးသည် ။

“ဟုတ်ကဲ့...”

ပန်းရင့် မျက်ရည်တွေလည်ကာ ချက်ချင်းဝန်ခံလိုက်တော့မှ သူ့မှာ အံ့ဩလို့ မဆုံး၊ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ရိပ် မရှိချိန်တွေမှာ မိန့်ခွန်းကို ဖုန်း တွေ ခဏ ခဏ ဆက်နေပြီး ခဏ ခဏ အပြင်ထွက်၊ ပြန် လာပြီးတော့ ငို... ဖုန်းထပ်ဆက် နောက်ကျမှ အကဲခတ်နိုင်လာသည် က မိန့်ခွန်းကို ဆက်သွယ်၍ မရ၍ ဖြစ်မှန်း ရပ်လုံးပေါ်လာသည် ။

ချိန်း၍ သွားတော့လည်း ဟိုက မလာ...

သူ့မှာ ဒီကလေးကို စိတ်မချတော့လည်း ပန်းရင့် ခဏခဏကြီး ထွက်သမျှ နောက်က မယောင်မလည် လိုက်နေရသည် ။

ထို့ကြောင့် မြင်နေတွေ့နေရသည် သာ...

ဒါဟာ တစ်ဖက်သက်ဆန်ဆန် ချစ်နေရသည့် အချစ်မျိုးလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်းရင့်ရဲ့ မေတ္တာထူထည် သေးသေးမဟုတ်တာတော့ သေချာနေပြီ... အကယ်၍ သာ မိန့်ခွန်းက ဂရုစိုက်အရေးပေးမှုတွေ ရှိလာခဲ့ရင်....